

ιππότης

ιππότης, ο, ουσ. [<αρχ. ἵπποτης], ο ιππότης. **α.** άνθρωπος με ιδιαίτερα ευγενικά αισθήματα, με γενναιόδωρη συμπεριφορά, ειλικρίνεια και θάρρος: «σ' όλα του αυτός ο άνθρωπος είναι ιππότης». (Λαϊκό τραγούδι: μέσ' απ' το τσούρμο του είναι όλοι **ιππότες**, έξι απ' την Κούλουρη και έξι Αϊβαλιώτες). **β.** άντρας που συμπεριφέρεται με πολύ λεπτότητα, με μεγάλη ευγένεια, ιδίως στις γυναίκες: «έχουν να το λένε όλες για τον τάδε πως είναι μεγάλος ιππότης».

- άλλο πότης κι άλλο ιππότης, λέγεται ειρωνικά, όταν προσπαθεί κάποιος να συγκρίνει δυο εντελώς ανόμοια πράγματα ή λέγεται ειρωνικά, όταν θέλουμε να υπογραμμίσουμε μια μεγάλη αντίθεση ανάμεσα σε δυο πράγματα ή καταστάσεις: «δεν μπορείς να συγκρίνεις το χωριουδάκι σου με την πόλη μου, γιατί άλλο πότης κι άλλο ιππότης». Για συνών. βλ. φρ. άλλο ναύτης κι άλλο καντηλανάφτης, βλ. άλλος.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας